

39. Sentinela Romană.

Romanulu nu pere.

1. Din vêrfulu Carpaților,
 Din dessimea brațiloru,
 Repeđit'amu ochii mei
 Ca doi vulturi sprintinei
 Pe cea vale adêncită,
 Și cu flori acoperită,
 Ce se'tinde ca o cêtă
 Pên'n Dunărea mărêtă;
 Și de-acolo'n depărtare
 Pên'n Nistru pên'n Mare.
 Êr' pe celu amaru pustiu
 Cu vêđutulu ce'tălîniu?
 Întălîniu vitézu oștênu,
 Purtându semne de Roman.
 Falnicu, tare ca unu leu,
 Și cu tipu frumosu de ȕeu.
 Brațu-i stângu era'ncordatu
 Sub unu scutu de feru sepatu,
 Ce ca sôrele lucia,
 Și pe care se ȕăria
 O lupóică argintie,
 Ce părea a fi chiar vie,
 Și sub fiară doi copii
 Ce păreau a fi chiar vii.
 Mâna-i dréptă ținea pală;
 Êr' pe capu purtă cu fală
 Coifu de auru lucitoru,
 Ca un ȕeu nemuritoru.
 Celu vitézu era calare
 Pe-unu calu albu în nemișcare,
 Și ca dêsulu neclintitu
 Stă, privindu spre rêsăritu.
 Numai ochii și-i mișca,
 Vulturesce-i alerga
 Pe cea ȕare cenușie,
 Lungă, tainică, pustie,
 Unde, ca prin vissu trecêndu,
 S'auȕia din când în când
 Vuetu surdu, grozave șópte,
 Ce venia din mêtă-nópte;
 Sgomotu lungu, innădușitu,
 Ce venia din rêsăritu.
 Êrba nu se clătina,
 Frunȕa nu se legănă,

Paserea la munți sbură,
 Fiara'n codri tremură;
 Căci prin lumea spăimântată,
 În uimire cufundată,
 Treceau reci fiori de mórte,
 Presimțiri de rele sôrte!
 Êr' pe ceriu unu vulturu mare,
 Făcêndu cercuri de sburare,
 Se vedea plutindu cu fală,
 Și'n rotirea-i triumfală ¹⁾,
 ȕintiă ochiulu sêu mărețu
 Spre vitézulu călărețu.
 —„Cine ești? de unde ești?
 Pe la noi ce rêtăcesci?
 —Suntu Romanu și suntu oșteanu
 De-a'mpêratului Traian!
 Maica Roma cea bêtrână
 Mi-a pussu arma asta'n mână
 Și mi-a ȕissu cu glassulu sêu:
 Fiiulu meu, alessulu meu!
 Tu, din toți ai mei copii
 Celu mai tare'n vitejii
 Mergi în Dacia, grăbesce
 Pe barbari de-i risipesce,
 Ș'apoi vecinicu privighêză,
 Sentinelă multu vitéză,
 Și te-a ține la hotare
 Că s'audu în departare
 Resunându dușmane passuri,
 Menințindu barbăre glassuri . . .“
 „Venit'amu și amu învinsu!
 Pe barbari pe toți i-am stînsu,
 Și pe locurile loru
 Acum, Domnu stăpânitoru,
 Așteptu órdele avane,
 Așteptu limbele dușmane,
 Care vinu din rêsăritu
 Ca potopu nemărginitu
 Să cuprindă, să innece
 Totu pământulu unde-oru trece!—
 —O! viteze neferice,
 Ai să peri în câmpu aice!“
 „—Eu să peru, eu?.. nici o dată!
 Vie-o lume încruntată,

¹⁾ Biruitóre,